

Β. Γ. ΤΣΙΝΟΥΚΛΑ
 Τ. ΕΛΕΓΚΤΟΥ-ΙΑΤΡΟΥ ΤΟΥ Ι.Κ.Α.
 Τ. Διευθυντοῦ τοῦ Σανατορίου Ἀσβεστοχωρίου
 Τ. Τμηματάρχου τῆς Κοινωνικῆς Ὑγιεινῆς ἐν τῷ Ὑπουργείῳ Ὑγιεινῆς

Η ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΡΜΗΝΕΙΑ
 ΚΑΤΑ
 ΤΗΝ ΜΕΤΑΨΥΧΙΚΗΝ ΕΠΙΣΤΗΜΗΝ
 ΤΗΣ ΑΣΠΟΡΟΥ ΣΥΛΛΗΨΕΩΣ ΤΟΥ Κ. Η. Ι. ΧΡΙΣΤΟΥ
 Κ Α Ι
 ΤΗΣ ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΤΟΚΕΤΟΝ ΠΑΡΘΕΝΙΑΣ ΤΗΣ
 ΘΕΟΤΟΚΟΥ

- 1) «Γνώσεσθε τὴν ἀλήθειαν καὶ ἡ ἀλήθεια ἐλευθερώσει ὑμᾶς»
 [Κατὰ Ἰωάννην Κεφ. 8ον ἐδαφ. 32].
- 2) «Ἐκ γὰρ τῶν λόγων σου δικαιωθήσῃ καὶ ἐκ τῶν λόγων σου καταδικασθήσῃ».
 [Κατὰ Ματθαῖον Κεφ. 16, Ἐδ. 37].
- 3) «Ἐγὼ εἰμ' ὁ ἐρευνῶν νεφροὺς καὶ καρδίας καὶ δώσω ὑμῖν ἐκάστῳ κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ». [Ἀποκάλυψις Ἰωάννου Κεφ. 13 Ἐδ. 23].
- 4) Ὑμεῖς ἐκ τοῦ Πατρὸς τοῦ διαβόλου ἐστέ, καὶ τὰς ἐπιθυμίας τοῦ Πατρὸς ὑμῶν θέλετε ποιεῖν . . . . .
 . . . . .
 ὅταν λαλῆ τὸ ψεῦδος ἐκ τῶν ἰδίων λαλεῖ, ὅτι ψεύστης ἐστὶ καὶ ὁ Πατὴρ αὐτοῦ». [Κατὰ Ἰωάννην Κεφ. 8ον ἐδ. 44—45]
- 5) «Μὴ κατακαυχᾶσθε καὶ ψεύδεσθε κατὰ τῆς ἀληθείας . . .
 [Ἐπιστολὴ Ἰακώβου Κεφ. 3ον ἐδ. 14].
- 6) «Ἐξω (τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν).... καὶ πᾶς ὁ φιλῶν καὶ ποιῶν ψεῦδος....»
 (Ἀποκάλυψις Ἰωάννου Κεφ. 22, ἐδ. 15).
- 7) «Ὁ Οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσεται, οἱ δὲ λόγοι μου οὐ μὴ παρέλθωσι».
 (Κατὰ Ματθαῖον Κεφ. 24 ἐδ. 35).

Β. Γ. ΤΣΙΝΟΥΚΑ

Τ. ΕΛΕΓΚΤΟΥ-ΙΑΤΡΟΥ ΤΟΥ Ι.Κ.Α.

Τ. Διευθυντού του Σανατορίου 'Ασβεστοχωρίου

Τ. Τμηματάρχου τής Κοινωνικής 'Υγιεινής ἐν τῷ 'Υπουργείῳ 'Υγιεινής

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
— ΧΑΝΙΩΝ —
Αδ. Αριθ. 22276
Χρονολ. Εισαγ. 29-10-1963
Επισκόπτης ΘΡΥΟΜΑΚΗΣ
Αριθ. 232.913/731

Η ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΡΜΗΝΕΙΑ

ΚΑΤΑ

ΤΗΝ ΜΕΤΑΨΥΧΙΚΗΝ ΕΠΙΣΤΗΜΗΝ

ΤΗΣ ΑΣΠΟΡΟΥ ΣΥΛΛΗΨΕΩΣ ΤΟΥ Κ. Η. Ι. ΧΡΙΣΤΟΥ

Κ Α Ι

ΤΗΣ ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΤΟΚΕΤΟΝ ΠΑΡΘΕΝΙΑΣ ΤΗΣ

ΘΕΟΤΟΚΟΥ

ΔΩΡΕΑ ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ
ΝΙΚ. Β. ΤΩΜΑΔΑΚΗ
- 1960 -

- 1) «Γνώσεσθε τὴν ἀλήθειαν καὶ ἡ ἀλήθεια ἐλευθερώσει ὑμᾶς»
[Κατὰ 'Ιωάννην Κεφ. 8ον ἐδαφ. 32].
- 2) «Ἐκ γὰρ τῶν λόγων σου δικαιωθήσῃ καὶ ἐκ τῶν λόγων σου καταδικασθήσῃ».
[Κατὰ Ματθαῖον Κεφ. 16, 'Εδ. 37].
- 3) «Ἐγὼ εἰμ' ὁ ἐρευνῶν νεφροὺς καὶ καρδίας καὶ δώσω ὑμῖν ἐκάστῳ κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ». [Ἀποκάλυψις 'Ιωάννου Κεφ. 13 'Εδ. 23].
- 4) 'Υμεῖς ἐκ τοῦ Πατρὸς τοῦ διαβόλου ἐστέ, καὶ τὰς ἐπιθυμίας τοῦ Πατρὸς ὑμῶν θέλετε ποιεῖν . . . . .
. . . . .
ὅταν λαλῇ τὸ ψεῦδος ἐκ τῶν ἰδίων λαλεῖ, ὅτι ψεύστης ἐστὶ καὶ ὁ Πατὴρ αὐτοῦ».
[Κατὰ 'Ιωάννην Κεφ. 8ον ἐδ. 44—45].
- 5). «Μὴ κατακαυχᾶσθε καὶ ψεύδεσθε κατὰ τῆς ἀληθείας . . .
[Ἐπιστολὴ 'Ιακώβου Κεφ. 3ον ἐδ. 14].
- 6) «Ἐξω (τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν).... καὶ πᾶς ὁ φιλῶν καὶ ποιῶν ψεῦδος....)
(Ἐποκάλυψις 'Ιωάννου Κεφ. 22, ἐδ. 15).
- 7) «Ὁ Οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσεται, οἱ δὲ λόγοι μου οὐ μὴ παρέλθωσι».
(Κατὰ Ματθαῖον Κεφ. 24 ἐδ. 35).

ΑΝΤΙ ΠΡΟΛΟΓΟΥ

— Ἡ Ἱατρικὴ Ἐπιστὴμη διδάσκει: α) ὅτι ὁ ἀνθρώπινος ὀργανισμὸς εἶναι ἡ ἀνωτάτη βαθμὶς τῆς ἐξελίξεως τῆς ζωῆς, καὶ διαφέρει ἀπὸ τὰ ζῷα ἀπὸ τὴν ἐξαιρετικὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ἐγκεφάλου του. β) Ὅτι *ψυχὴ*, ὡς ἀνεξάρτητος ἀνατομικὴ ὄντιότης ἀπὸ τὸ σάρκινον σῶμα δὲν ὑπάρχει, ἀλλ' ὅτι *ψυχὴν* λέγοντες, ἐννοοῦμεν μίαν συνισταμένην ἐφήμερον καὶ συμπτωματικὴν τῶν λειτουργιῶν τοῦ ἐγκεφάλου, καὶ γ) Ὅτι «τὰ *ψυχικὰ φαινόμενα*» προκαλοῦνται ἀπὸ τὴν λειτουργίαν τῆς φλοιώδους οὐσίας τοῦ ἐγκεφάλου, ὅπως καὶ τὸ γαστρικὸν ὑγρὸν ἐκκρίνεται ἐκ τοῦ στομάχου, ἢ χολὴ ἀπὸ τὸ ἥπαρ, καὶ τὰ οὖρα ὑπὸ τῶν νεφρῶν.

— Κάθε ὅμως ἐπιστημονικὴ ἀντίληψις, σήμερον διὰ τῶν ἐφημερίδων, διαδίδεται καὶ πιστεύεται ἀπὸ τὸν λαόν. Ἐὰν δὲ τυχὸν ἡ ἐπιστημονικὴ αὐτὴ γνώμη εἶναι ἐσφαλμένη, τότε, γίνεται πρόξενος ἐνὸς ἀνυπολογίστου κοινωνικοῦ κακοῦ. Καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου, διότι αἱ ἄνω ἀντιλήψεις τῆς Ἱατρικῆς Ἐπιστῆμης ἐπιστεύθησαν ἀπὸ τὸν λαόν, ἡ Χριστιανικὴ διδασκαλία σχεδὸν ἐξητμίσθη ἀπὸ τὴν σημερινὴν κοινωνίαν, διότι ἡ μὲν τάξις τῶν διανοουμένων δὲν πιστεύει εἰς τίποτε, τὸ δὲ πλεῖστον τῶν σχετικῶν μόνον μόρφωσιν ἐχόντων ἀνθρώπων δὲν πιστεύει καὶ αὐτὸ οὔτε εἰς τὴν ὑπαρξιν ψυχῆς, οὔτε εἰς τὴν μετὰ θάνατον ἐπιβίωσίν της, ἀλλὰ ἀορίστως πως, εἰς τὴν ὑπαρξιν ἐνὸς Θεοῦ, καὶ τίποτε ἄλλο. Τὸ σύνολον δὲ τῆς σημερινῆς Κοινωνίας ὡς ἀντικειμενικὸν σκοπὸν τῆς ζωῆς τῶν ἔχουν, τὴν ἱκανοποίησιν διὰ παντὸς θεμιτοῦ καὶ ἀθεμιτοῦ μέσου τῶν ὀρέξεων, τῶν παθῶν, τοῦ ἐλεῖνου ἑγῶ των, καὶ τὴν ἄνοδον εἰς ἀνώτερα κοινωνικὰ ἐπίπεδα, καὶ τὴν συσσώρευσιν πλοῦτου διὰ τὴν εὐζωΐαν.

— Ἴδού διατί εἰς τὴν σημερινὴν κοινωνίαν ἐπικρατεῖ ἡ ἴδια περίπου εἰκὼν τῆς πρὸ Χριστοῦ ἐποχῆς, μὲ τὴν ἐπικράτησιν τοῦ ψεύδους, τῆς συκοφαντίας, τῆς πλαστογραφίας, τῆς μοιχείας καὶ παντὸς εἴδους ἀτιμίας, ἣτις ὑποδογηθεὶ τὴν ἱκανοποίησιν τῶν ἄνω σκοπῶν καὶ τοῦ ἐλεῖνου ἑγῶ τῶν ἀνθρώπων.

— Ἡ Χριστιανικὴ Ἐρησεία, λόγῳ τοῦ ὑψηλοῦ περιεχομένου τῆς διδασκαλίας της ἀνταποκρίνεται μὲν εἰς τὴν ἐνδύμυχον ἐπιθυμίαν τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος, ἀλλὰ, διότι ἀδυνατεῖ νὰ ἀπαντήσῃ, εἰς λογικὰς ἐρωτήσεις

τῆς Ἐπιστήμης διὰ τὰ δύο θεμελιώδη δόγματά της: α) τὸ τῆς ἀσπόρου συλ-
λήψεως τοῦ Κ. Η. Ι. Χριστοῦ, καὶ β) τὸ τῆς μετὰ τὸν τοκετὸν, Παρθενίας τῆς
Θεοτόκου, καὶ διότι δὲν δύναται νὰ παραθέσῃ πειστικὰ ἐπιχειρήματα διὰ νὰ
ἀποδείξῃ τὴν ἀλήθειαν αὐτῶν, περιήλθεν εἰς στασιμότητα, ἐκλείσθη μέσα
εἰς τὸ Δόγμα, ὅπως εἰς ἓνα σπίτι χωρὶς παράθυρα. Δὲν ἀκτινοβολεῖ πλέον
ἀπὸ τὴν ἀπόκρυφον ἐσωτερικὴν διδασκαλίαν, ὅπως ἦτο ἡ τῶν Ἀρχαίων
Μυστηρίων, ἀλλὰ καὶ τῶν πρώτων μετὰ Χριστὸν αἰῶνων, ἧτις ἐθεώρει τὸν
ἄνθρωπον ὡς τρισυπόστατον, καὶ ἀποτελούμενον ἀπὸ: *σῶμα, ψυχὴν, πνεῦ-
μα* (Παύλου, Πρὸς Ἑβραίους, Κεφ. Δ', ἐδ. 12, καὶ πρὸς Θεσσαλονικεῖς Α',
Κεφ. 5, ἐδάφ. 23), *ἀλλὰ ὅλως αὐθαιρέτως ἠγνόησε τὸ ἀθάνατον Πνεῦ-
μα, περιώρισε τὸν ἄνθρωπον εἰς τὰ φθαγιά, σῶμα καὶ ψυχὴν* (ἧτις
περιβάλλει τὸ πνεῦμα) *καὶ εἰς κόλασιν καὶ εἰς παράδεισον*, εἰς δὲ τὰς
λογικὰς ἐρωτήσεις τῆς Ἐπιστήμης, αὐταρχικώτατα ἀντιπαραθέτει τὴν πί-
στιν ὡς ἓν ἀπόλυτον καὶ ἀδιαφιλονείκητον ἀξίωμα, μὲ τὰς λέξεις «Πίστευε
καὶ μὴ ἐρεύνα».

—Καὶ ὡς ἐὰν νὰ μὴ ἤρκουν αὐτά, οἱ ἐπὶ τῆς γῆς ἀντιπρόσωποι τοῦ
Κ. Η. Ι. Χριστοῦ, ἀπαιτοῦν ἀπὸ τοὺς ἀπλοῦχοὺς χριστιανοὺς τυφλὴν ὑπακοὴν
εἰς τὰ κελεύσματά του, ἐνῶ οἱ περισσότεροι ἐξ αὐτῶν τὰ περιφρονοῦν, ὅπως
καθημερινῶς διὰ τῶν ἐφημερίδων ἀποκαλύπτεται: λ.χ. ὁ Κ. Η. Ι. Χριστὸς
εἰς τὸ Κατὰ Λουκᾶν Κεφ. 10, ἐδ. 3-5 λέγει: «Ἵπάγετε, ἰδοὺ ἐγὼ ἀπο-
πέλλω ὑμᾶς ὡς ἄρνας ἐν μέσῳ λύκων, *μὴ βαστάζετε βλάστιον, μὴ πή-
ραν, μὴδὲ ὑποδήματα*, . . .» καὶ αὐτοὶ ἀφήνουν χιλιᾶδας λιρῶν περιουσίαν
εἰς συγγενεῖς, ἀφοῦ προηγουμένως ἐν τῇ ζωῇ τῶν ἱκανοποίησαν πάσαν ἐπι-
θυμίαν τοῦ σαρκίνου ἐγὼ των. Εἶναι γνωστὸς δὲ ὁ τρόπος τῆς ἀποκτήσεως
τῶν ἱερατικῶν ἀξιομάτων. Ἴδου διατὶ κατήντησεν ἡ σημερινὴ Χριστιανικὴ
θρησκεία μία ἐξωτερικὴ τυπολατρεία, ἡ ὁποία ἀπομακρύνει τὸν λαὸν ἀπὸ
αὐτῆν.

—Τὸ δηλητήριον, λοιπόν, τῆς Ἰατρικῆς Ἐπιστήμης περὶ μὴ ὑπάρξεως
ψυχῆς ἀφ' ἑνός, καὶ ἡ ἀδυναμία παροχῆς ἀποδείξεων πειστικῶν διὰ τὰ δύο
βασικὰ Δόγματα τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας, ἀλλὰ καὶ ἡ σκανδαλώδης δια-
γωγὴ καὶ ἡ περιφρόνησις τῶν παραγγελεμάτων τοῦ Κ. Η. Ι. Χριστοῦ ἀπὸ
τοὺς περισσότερους τῶν ἐπὶ τῆς γῆς ἀντιπροσώπων του ἀφ' ἑτέρου, καὶ τὰ
δύο αὐτὰ γεγονότα συνετέλεσαν εἰς τὴν ἐξάτμισιν τῆς Χριστιανικῆς διδα-
σκαλίας ἀπὸ τὴν κοινωνίαν μας, καὶ δι' αὐτὸ ἐκάστην Κυριακὴν καὶ κατὰ
τὰς μεγάλας ἑορτάς παρατηρεῖται μία ἀρθρῶα ἐξοδος, τῶν κατ' ὄνομα μόνον

Χριστιανῶν, εἰς ἐκδρομὰς εἰς διαφόρους ἐξοχάς, ἔνθα ἐπακολουθεῖ γλέντι μὲ ὄλας τὰς συνεπείας του.

— Δὲν εἶναι λοιπὸν ἄξιον ἀπορίας, ἐὰν λόγῳ τῶν ἄνω αἰτίων, σήμερον διαπλάσσεται μία νέα γενεά, χωρὶς πίστιν εἰς τὸν Θεόν, χωρὶς ἰδανικά, χωρὶς νὰ πιστεύῃ εἰς τὰ ἠθικὰ παραγγέλματα τῆς Χριστιανικῆς διδασκαλίας, ἀφοῦ δὲν πιστεύει οὔτε εἰς τὴν ὑπαρξιν ψυχῆς εἰς τὸ σάρκινον σῶμα, οὔτε εἰς τὴν μετὰ θάνατον ἐπιβίωσίν της, τελικῶς δὲ ἡ γενεὰ αὐτὴ δι' ἕν μόνον ἐνδιαφερομένη: εἰς τὴν ἰκανοποίησιν τοῦ ἐγώ, τῶν ὀρέξεων, τῶν παθῶν καὶ τοῦ εὖ ζῆν, διὰ τῆς συσσωρεύσεως πλούτου μὲ πᾶν θεμιτὸν καὶ ἀθέμιτον μέσον, περιφρονεῖ τὰ πάντα καὶ τοὺς πάντας, καὶ τείνει εὐήχοον οὖς εἰς τὰς σειρῆνας τῶν εὐκόλων ἀπολαύσεων, καὶ οὕτω χαλκρώνεται ἀσυναισθήτως καὶ ἡ ἔννοια τῆς Πατρίδος καὶ τῆς ἐλευθερίας πρὸ τῆς ἰκανοποιήσεως τοῦ κτηνώδους ἐγώ.

— Ἴδου εἰς ποῖον θλιβερὸν σκοτεινὸν περιβάλλον ἔφερον τὴν Κοινωνίαν μας τὸ δηλητήριον τῆς Ἱατρικῆς Ἐπιστήμης ἀφ' ἑνός, τὸ «Πίστετε καὶ μὴ ἐρεῦνα» καὶ ἡ διαγωγή τοῦ Κλήρου ἀφ' ἑτέρου.

— Εὐτυχῶς διὰ τὴν ἀνθρωπότητα, εἰς τὸ σκοτεινὸν αὐτὸ περιβάλλον, ἀρχίζει νὰ εἰσδύῃ μία ἀκτις φωτός, ἀπὸ τὰς προόδους δύο ἐπιστημῶν, τῆς Πυρηνικῆς Φυσικῆς καὶ τῆς Μεταψυχικῆς, αἱ ὁποῖαι δταν διαδοθοῦν εἰς ὄλας τὰς κοινωνικὰς τάξεις, καὶ τὸ δηλητήριον τῆς σημερινῆς Ἱατρικῆς Ἐπιστήμης θὰ ἐξουδετερώσῃ καὶ θὰ ἀποδώσῃ εἰς τὴν Χριστιανικὴν Θρησκείαν τὸ φῶς τῆς παλαιᾶς ἐσωτερικῆς της διδασκαλίας, διότι σήμερον ἐπιστημονικῶς καὶ πειραματικῶς ἀποδεικνύεται ὅτι καὶ ἕλη μὲ τὴν παλαιὰν σημασίαν τῆς λέξεως δὲν ὑπάρχει, ἐπομένως ἡ λέξις ὕλισμος δὲν ἔχει βάσιν, καὶ συνεπῶς οὔτε καὶ ἡ ἀθεΐα, ἀλλὰ καὶ ὅτι καὶ ὁ ἄνθρωπος εἶναι τριπλοῦς τὴν σύστασιν: **σῶμα · ψυχὴ · πνεῦμα**, τέλος καὶ τὰ ἄνω δύο βασικά Δόγματα τῆς Χριστιανικῆς Θρησκείας ἐπιστημονικῶς ἐρμηνεύονται, εἰς τρόπον ὥστε διὰ κάθε καλῆς πίστεως ἄνθρωπον, οὐδεμία πλέον ἀμφιβολία ἐπιτρέπεται νὰ ὑπάρχῃ περὶ τῆς ἀληθείας των.

Η ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΡΜΗΝΕΙΑ
ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΜΕΤΑΨΥΧΙΚΗΝ ΕΠΙΣΤΗΜΗΝ
ΤΗΣ ΑΣΠΟΡΟΥ ΣΥΛΛΗΨΕΩΣ ΤΟΥ Κ. Η. Ι. ΧΡΙΣΤΟΥ
Κ Α Ι
ΤΗΣ ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΤΟΚΕΤΟΝ ΠΑΡΘΕΝΙΑΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Μ Ε Ρ Ο Σ Α'

Ἡ Ἑρμηνεία τῆς ἀσπόρου συλλήψεως τοῦ Κ. Η. Ι. Χριστοῦ

α) *Οἱ Θεολόγοι λαϊκοὶ καὶ ἱερωμένοι*, τὴν ἀποδίδουν εἰς θαῦμα λέγοντες ὅτι μὲ τὸν χαιρετισμὸν τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριήλ, Χαῖρε κεχαριτωμένη ... ταυτοχρόνως ἐσχηματίζετο εἰς τὴν μήτραν τῆς θεοτόκου, καὶ ἡ ἀρχὴ τοῦ ἐμβρυϊκοῦ σώματος τοῦ Κ. Η. Χριστοῦ, οὐδεμία ὅμως πειστικὴ ἀπόδειξις δίδεται, διότι λέγουν πρόκειται περὶ θαύματος,

β) *Ἡ λαϊκὴ ἐπιστήμη*, δὲν παραδέχεται τὴν ἄνω ἄποψιν, διότι λέγει ὅτι: διὰ τὰ ἐν τῇ γῆ συμβαίοντα, θαύματα δὲν ὑπάρχουν, ὅλα γίνονται κατὰ νόμους Φυσικοῦς γνωστοῦς, ἢ ἀγνώστους ἀκόμη, τῶν ὁποίων ἡ ἔρευνα ἐπιβάλλεται ἵνα γνωσθοῦν, διὰ τοῦτο καὶ **«Ἐπιστήμη εἶναι ἡ ἔρευνα τοῦ ἀγνώστου»** διὰ τὸ ζήτημα δὲ τῆς γεννήσεως τῶν ἀνθρώπων, καθὼς καὶ τοῦ Κ. Η. Ι. Χριστοῦ διδάσκει ὅτι, ὅπως καὶ εἰς τὰ ζῶα, οὕτω καὶ εἰς τὸν ἄνθρωπον, μόνον ἀπὸ τὴν γονιμοποίησιν τοῦ ὠαρίου τῆς γυναικὸς ἀπὸ τὸ σπερματοζωάριον τοῦ ἀνδρὸς σχηματίζεται τὸ σῶμα τοῦ ἐμβρύου καὶ διαπλάσσεται ὁ νέος ἀνθρώπινος ὄργανισμός, καὶ ὅτι **ψυχὴ ὡς ἀνεξάρτητος ἀνατομικὴ ὄντιότης ἀπὸ τὸ σάρκινον σῶμα, καθὼς καὶ ἄγγελοι καὶ ἀρχάγγελοι δὲν ὑπάρχουν.**

γ) *Ἡ Μεταψυχικὴ Ἐπιστήμη*, ὅπως καὶ ἄλλως ὁ Πνευματισμὸς καλεῖται, εἶναι ἐπιστήμη, διότι **«Ἐπιστήμη εἶναι ἡ ἔρευνα τοῦ ἀγνώστου»**, καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου, τὸ ἀγνώστον εἶναι: ὑπάρχει ναὶ ἢ ὄχι ψυχὴ ὡς ἀνεξάρτητος ἀνατομικὴ ὄντιότης ἀπὸ τὸ σάρκινον σῶμα;

Τὴν ἀπάντησιν εἰς τὸ ἐρώτημα αὐτό, ἔδωκαν πειράματα, ὁρατά, ἀπτά, ἀκουστά, καὶ φωτογραφικά, **ὅτι ὑπάρχει ψυχὴ ὡς ξεχωριστὴ ἀνατομικὴ ὄντιότης, ἀπὸ τὸ σάρκινον σῶμα**, διὰ τοῦ Μαγνητισμοῦ δὲ ἀπο-

χωρίζεται προσωρινῶς ἀπὸ τὸ σάρκινον σῶμα (1), καὶ ἀνελύθη εἰς τὰ ἑπτὰ περιβλήματα αὐτῆς, καὶ ἐντὸς τοῦ 7ου περιβλήματός της εἶναι τὸ **Πνεῦμα**. Ἐπομένως ὁ ἀνθρώπινος ὄργανισμὸς εἶναι τρισυπόστατος, διότι ἀποτελεῖται ἀπὸ **σάρκινον σῶμα, ψυχὴν καὶ πνεῦμα**. Αὐτὸ ἀκριβῶς ὅπως λέγει καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος εἰς τὴν πρὸς Θεσσαλονικεῖς Αἰν Ἐπιστολὴν του Κεφ. 5 ἐδ. 23, καθὼς καὶ εἰς τὴν πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολὴν Κεφ. Δ' ἐδ. 12.

Συνεπῶς, ἡ Μεταψυχικὴ Ἐπιστήμη, ὅχι μόνον ἐπιβεβαιοῖ τοὺς λόγους τοῦ Ἀποστόλου Παύλου διὰ τὴν ὑπαρξιν **Ψυχῆς καὶ Πνεύματος**, ἐντὸς τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, ἀλλὰ ἀκόφην παραδέχεται ὡς ἀληθῆ καὶ τὴν διδασκαλίαν τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας διὰ τὸν διαχωρισμὸν τῶν πνευμάτων, εἰς πονηρὰ καὶ ἀγαθὰ, ἀλλὰ καὶ τὴν διάκρισιν αὐτῶν εἰς Ἱεραρχίας, ἀναλόγως τοῦ βαθμοῦ καθαρότητος ἢ Πονηρίας, εἰς Ἀγγέλους καὶ Ἀρχάγγελους καὶ εἰς Σατανᾶν καὶ Ἀρχισατανᾶν, καὶ ἐπὶ πλεόν, εἰς τὸ Ἀνώτατον Πνεῦμα τὸν Θεόν, κατὰ τοὺς λόγους τοῦ Κ.Η.Ι. Χριστοῦ «**Πνεῦμα ὁ Θεὸς καὶ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτὸν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν**» [κατὰ Ἰωάννην Κεφ. Δ' ἐδάφ. 24].

Ἐφ' ὅσον λοιπὸν, ὁ Κ.Η.Ι. Χριστὸς ἐνεσαρκώθη ὑπὸ μορφήν ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἐφ' ὅσον ἡ Ἱατρικὴ Ἐπιστήμη διὰ τὸν ἄνθρωπον ἀρνεῖται τὴν ὑπαρξιν ψυχῆς καὶ πνεύματος, τὴν ὑπαρξιν ὅμως αὐτῶν ἀποδέχεται καὶ ἀποδεικνύει ὡς πραγματικὴν ἢ Μεταψυχικὴ Ἐπιστήμη, ἢ ὅποια ἀπὸ 30 ἡδὴ ἐτῶν διδάσκειται ἀπὸ τακτικὴν Πανεπιστημιακὴν ἔδραν εἰς πολλὰ ξένα Πανεπιστήμια μὲ τὴν βοήθειαν δύο ἐργαστηρίων : Ὑπνολογίας, καὶ Ἠλεκτροβιολογίας, εἶναι λέγομεν λογικόν, φυσικόν, ὅπως ἡ νέα αὐτῆ Ἐπιστήμη, ἢ Μεταψυχικὴ, ἀσχοληθῆ καὶ μὲ τὴν ἐρμηνείαν τῆς ἀσπόρου συλλήψεως τοῦ Κ.Η.Ι. Χριστοῦ, ἄλλως τε τὴν ἔρευναν διὰ τοιαῦτα ζητήματα τὴν ἐνθαρρύνει καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος διὰ τῆς πρὸς Κορινθίους Αἰς ἐπιστολῆς του Κεφ. Β' ἐδαφ. 10 ἔνθα λέγει «**Τὸ γὰρ Πνεῦμα ἐρευνᾷ τὰ βάθη τοῦ Θεοῦ**».

Διὰ τὴν ἐρμηνείαν λοιπὸν τῆς ἀσπόρου συλλήψεως τοῦ Κ.Η.Ι. Χριστοῦ ἢ Μεταψυχικὴ Ἐπιστήμη σκέπτεται ὡς ἐξῆς :

Ἡ Ἠλεκτροβιολογία διδάσκει ὅτι τὸ ὄαριον τῆς γυναικὸς ἔχει θε-

1) Διὰ λεπτομερείας ἐπὶ τοῦ τρόπου τοῦ προσωρινοῦ ἀποχωρισμοῦ τῆς ψυχῆς ἀπὸ τοῦ σώματος, παραπέμπομεν εἰς τὴν ὁμιλίαν μας : «Λεπτὴ ὑφή καὶ Φυσιοβιολογία τῆς ψυχῆς».

τικόν ἠλεκτρισμόν, ἐνῶ τὸ σπερματοζῳάριον τοῦ ἀνδρὸς ἔχει ἀρνητικόν ἠλεκτρισμόν.

Ὅταν γονιμοποιηθῇ τὸ ὠάριον τῆς γυναικός, καὶ ἀρχίσῃ ἡ διαίρεσις αὐτοῦ, καὶ ὁ σχηματισμὸς τοῦ σαρκίνου σώματος τοῦ ἐμβρύου, τότε τὰς λεπτομερείας τῆς περαιτέρω διαπλάσεώς του τὰς κατευθύνει ἡ ψυχὴ, μετὰ τοῦ ἐν αὐτῇ πνεύματος, ἧτις καὶ ἀρχίζει κατὰ διαστήματα περιοδικῶς νὰ ἐνσαρκουῖται ἐντὸς αὐτοῦ.

Ἡ Πυρηνικὴ Φυσικὴ ἐξ ἄλλου, ἔχει πρὸ πολλοῦ ἀποδείξει ὅτι ὕλη μὲ τὴν παλαιὰν σημασίαν τῆς λέξεως δὲν ὑπάρχει, διότι τὰ 106 ἀπλᾶ χημικὰ στοιχεῖα ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἀποτελεῖται τὸ δραστὸν ὑλικὸν Σύμπαν, εἰς τὴν τελικὴν των ἀνάλυσιν ἀποδεικνύεται ὅτι ἀποτελοῦνται λεπτότατα μόρια, ἀόρατα διὰ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ τὰ ὁποῖα καλοῦνται ἄτομα.

Κάθε ἄτομον, ἀποτελεῖται ἀπὸ τὸν πυρῆνα ὅστις φέρει φορτίον θετικοῦ ἠλεκτρισμοῦ, καὶ περίξ αὐτοῦ ἀπὸ ἄλλα σωματίδια μὲ φορτίον ἀρνητικοῦ ἠλεκτρισμοῦ, τὰ ὁποῖα καλοῦνται ἠλεκτρόνια, ὁ δὲ ἀριθμὸς αὐτῶν εἶναι διάφορος διὰ κάθε χημικὸν στοιχεῖον.

Ἐντὸς τοῦ πυρῆνος ὑπάρχουν 23 ἀκόμη σωματίδια, μετὰξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὰ νετρόνια, τῶν ὁποίων ὅμως ὁ ἀριθμὸς εἶναι διάφορος διὰ κάθε ἀπλοῦν χημικὸν στοιχεῖον, ἐπομένως τὰ ἠλεκτρικὰ φορτία πυρῆνος καὶ ἠλεκτρονίων εἶναι ἴσα, δι' αὐτὸ καὶ ἡ περίξ ἡμῶν ὕλη εἶναι οὐδετέρα. Τέλος, ὁ πυρῆν μὲ τὰ 23 σωματίδια καθὼς καὶ μὲ τὰ περίξ αὐτοῦ ἠλεκτρόνια, εὐρίσκονται εἰς ἀέναον κίνησιν, μὲ ταχύτητα 300.000 χιλιομέτρων τὸ 1'', συνεπῶς ἡ λεγομένη ὕλη, εἶναι μία παγωμένη ἐνέργεια, καὶ ἀποτελεῖται ἀπὸ κραδασμοὺς θετικοῦ καὶ ἀρνητικοῦ ἠλεκτρισμοῦ τοῦ πυρῆνος καὶ τῶν σωματιδίων του, καθὼς καὶ τῶν περίξ αὐτοῦ ἠλεκτρονίων :

Ἀπὸ τὰ ἐργαστήρια τῆς Μεταψυχικῆς δέ, εἶναι γνωστὰ τὰ κάτωθι τρία πορίσματα :

Τὸ 1ον ὅτι οἱ πυρῆνες τῶν ἀτόμων καὶ τὰ ἠλεκτρόνια δηλαδὴ ὕλη καὶ ἐνέργεια εἶναι γήινος ὕλη, διότι εὐρίσκονται εἰς τὸ γήινον ἐπίπεδον. Λόγω ὅμως τῆς διηνεκοῦς περιστροφικῆς κινήσεώς των, τελικῶς ἐξαυλοῦνται καὶ ἀνέρχονται πρὸς τὰ ἄνω διαδοχικῶς, εἰς τὰ ἀνώτερα ἐπίπεδα : τὸ αἰθερικόν, τὸ ἀστρικόν καὶ τέλος εἰς τὸ Πνευματικόν ἐπίπεδον. Ὅταν δὲ φθάνουν εἰς κάθε ἐπίπεδον, ἐκεῖ ἀναλύονται εἰς ἄλλα ἀπλούστερα σωματίδια τὰ ὁποῖα ἔχουν μὲν πάντοτε θετικὸν καὶ ἀρνητικὸν ἠλεκτρισμόν, ἀλλὰ εἰς κάθε ἐπίπεδον ἀναλύονται καὶ αὐτὰ ὅλοεν εἰς ἀκόμη λεπτότερα σωματίδια τῶν ὁποίων ἡ συχνότης τῶν δονήσεῶν των βαίνει ὅλοεν οὐξανομένη

ἀπὸ ἐπιπέδου εἰς ἐπίπεδον ἕως ὅτου φθάσουν εἰς τὸ ἀνώτατον, τὸ Πνευματικὸν ἐπίπεδον, ἔνθα καταλήγουν εἰς τὰ φωτεινότετα οὐλτιμᾶτα, τὰ ὁποῖα εἶναι τρισυπόστατα, διότι ἔχουν μορφὴν, αἴσθησιν, κίνησιν, ἔχουν δὲ ἀφαντάστου συχνότητος δονήσεις. Συνεπῶς, ὕλη καὶ ἐνέργεια ἔχουν κοινήν τὴν καταγωγὴν, ἀπὸ τὰ οὐλτιμᾶτα.

Τὰ οὐλτιμᾶτα, καταλήγουν εἰς ἓν Κέντρον Τρισυπόστατον καὶ αὐτό, τὸ ὁποῖον ὁμῶς κεῖται ἔκτος χώρου καὶ χρόνου, καὶ τὸ Κέντρον αὐτὸ οἱ μὲν ὕλισται τὸ ὀνομάζουσι «Κέντρον Παγκοσμίου Ἐνεργείας» ὁ δὲ πολὺς κόσμος καὶ ἡμεῖς, τὸ ἀποκαλοῦμεν **Θεὸν Τρισυπόστατον**, διότι οἱ νόμοι τῆς Φύσεως δὲν ἐγένοντο τυχαίως ὅπως λέγουσι οἱ πρῶτοι, ἀλλὰ διότι προδίδουν τάξιν, σύνεσιν, ἁρμονίαν, σκοπιμότητα, εἶναι φανερὸν ὅτι ἐτέθησαν ἀπὸ ἓνα πάνσοφον Δημιουργόν. Ἐπομένως ὑπάρχει καὶ Θεός, καὶ Ἀνώτατα Πνευματικὰ ὄντα, οἱ Ἄγγελοι καὶ Ἀρχάγγελοι, τῶν ὁποίων τὸ σῶμα εἶναι φωτεινότετον διότι ἀποτελεῖται ἀπὸ οὐλτιμᾶτα.

Τὸ 2ον.— Τὸ Σύμπαν διαιρεῖται εἰς τέσσαρα κύρια ἐπίπεδα: γήινον, αἰθερικὸν Ἀστρικὸν καὶ Πνευματικόν, μὲ ἀπίερονς ὑποδιαιρέσεις, ἡ δὲ διαφορὰ μεταξὺ τῶν διαφορῶν αὐτῶν ἐπιπέδων καὶ ὑποδιαιρέσεων, εἶναι μόνον μία διαφορὰ συχνότητος καὶ ἐντάσεως δονήσεων, — «**ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Πατρὸς μου πολλὰι μοναὶ εἰσὶν**» (κατὰ Ἰωάννην Κεφ. 13, ἔδαφ. 14). Ἐντὸς δὲ ἐκάστης Ἐποδιαιρέσεως (Μονῆς) τοποθετεῖται ἡ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ σαρκίνου σώματος ἐξερχομένη ψυχὴ μετὰ τοῦ ἐν αὐτῇ Πνεύματος, ἀναλόγως τῶν ἐπὶ τῆς γῆς λόγων, σκέψεων, καὶ πράξεων ἐκάστου ἀτόμου, διότι κάθε λόγος, σκέψις, ἢ πράξις μας, εἶναι καὶ μία δόνησις, ἡ ὁποία ἀναλόγως τῆς φύσεως τῶν λόγων, σκέψεων καὶ πράξεων μας, ἔχει διαφορὸν ἐντασιν, συχνότητα, καὶ βᾶρος. Οὕτω λ.χ. ἐὰν εἶναι κακαὶ καὶ μοχθηραὶ, ἔχουν μικρὰν συχνότητα καὶ ἐντασιν καὶ εἶναι βαρεῖαι, δι' αὐτὸ ἔπειτα ἔχομεν αἴσθημα βάρους καὶ τύψεως, ἐνῶ ἐὰν εἶναι καλαὶ καὶ ἀγαθαὶ, αἱ δονήσεις αὐταὶ ἔχουν μεγίστην συχνότητα καὶ ἐντασιν καὶ εἶναι ἕλαφρόταται, καὶ δι' αὐτὸ προκαλοῦν ἀγαλλίασιν καὶ εὐφροσύνην.— Ὅλαι δὲ αὐταὶ αἱ δονήσεις καταγράφονται αὐτομάτως εἰς τὸ 4ον περίβλημα τῆς ψυχῆς ἐκάστου, καὶ ἐκ τοῦ συνόλου εἰδικοῦ βάρους τῶν, ῥυθμίζεται πάλιν αὐτομάτω μετὰ θάνατον καὶ ὁ προσωρινὸς τύπος διαμονῆς ἐκάστης ψυχῆς μετὰ τοῦ ἐν αὐτῇ πνεύματος, καὶ οὕτω πάλιν ἐπιβεβαιοῦται ἡ Χριστιανικὴ διδασκαλία: **Ἐκ γὰρ τῶν λόγων σου κριθήσῃ καὶ ἐκ τῶν λόγων σου δικαιωθήσῃ** (κατὰ Ματθαῖον κεφ. 16, ἔδ. 36) καὶ ἐκ τῆς Ἀποκαλύψεως Ἰωάννου κεφ. 13, ἔδ. 23 **Ἐγὼ εἰμὶ ὁ ἐρευνῶν νεφροὺς καὶ καρδίας καὶ ἀποδώσω ἐκάστῳ κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ.**

— Ὁ καθεὶς λοιπὸν μετὰ θάνατον, θὰ συναντήσῃ τοὺς ὁμοίους του. Ἐκ τοῦ Τρισυποστάτου αὐτοῦ Κέντρου ἐκπέμπονται διενεκῶς οὐλτιμᾶτα πρὸς σχηματισμὸν νέας ὕλης, ἢ ἐνεργείας, διότι ἡ δημιουργία ἐξακολουθεῖ, ὅπως καὶ ἡ Ἀστρονομία διδάσκει, καὶ ὁ Κ.Η.Ι. Χριστὸς λέγει «**ὁ Πατήρ μου ἄρτι ἐργάζεται καγὼ ἐργάζομαι**» [κατὰ Ἰωάννην Κεφ. Ε' ἐδ. 17]. ἀναλόγως δὲ τοῦ προορισμοῦ καὶ τῆς σκοπιμότητος, αἱ δονήσεις τῶν οὐλτιμᾶτων ἐφ' ὅσον κατέρχονται εἰς τὰ κατώτερα ἐπίπεδα, γίνονται εἰς κάθε ἐπίπεδον ὀλοὲν βραδύτεραι καὶ μικροτέρας ἐντάσεως, ἕως ὅτου φθάσουν εἰς τὸ γῆϊνον ἐπίπεδον, ὁπότε συμπυκνοῦνται καὶ μεταβάλλονται εἰς γῆϊνην ὕλην, δηλαδὴ εἰς πυρῆνας ἀτόμων καὶ εἰς ἠλεκτρόνια. Ἐπομένως ἐπιστημονικῶς, ὕλη καὶ ἐνέργεια ἔχουν κοινὴν τὴν καταγωγὴν ἀπὸ τὰ οὐλτιμᾶτα, καὶ εἶναι αἱ δύο ὄψεις ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ νομίσματος. Εἰς τὸ Σύμπαν δὲ ὅλα τὰ δημιουργήματα τὰ διέπουν Γενικοὶ καὶ αἰώνιοι Φυσικοὶ νόμοι, ἕνας δὲ ἐξ αὐτῶν εἶναι καὶ **ὁ νόμος τῆς τῶν πάντων ἐξελίξεως καὶ ἀνεξίξεως, μὲ κατιοῦσαν καὶ ἀνιοῦσαν φορὰν κατευθύνσεως**, διότι τὸ πᾶν εἰς τὴν Φύσιν διαρκῶς μεταβάλλεται, καὶ εὐρίσκεται εἰς ἀένναον κίνησιν. (Διὰ λεπτομερείας ἐπ' αὐτοῦ ὄρα τὰς ὁμιλίαις μας «περὶ λεπτῆς ὑφῆς τῆς ὕλης καὶ τῆς ἐνεργείας, τὰς δύο περὶ πεπωμένου, καὶ τὰς τρεῖς περὶ Μεταστροφώσεως»).

Καὶ τὸ Ζον ἐπειδὴ καὶ ἀπὸ πειραματικῆς ἐρεῦνας, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ φωτογραφίας, καὶ ἀπὸ τὸν αὐτόματον ἀποχωρισμὸν τῆς ψυχῆς ἀπὸ τὸ σάρκινον σῶμα, ἔχει βεβαιωθῆ κατὰ τρόπον μὴ ἐπιδεχόμενον, ἀμφιβολίαν, ὅτι καὶ ἀνθρωπίνη ψυχὴ ὑπάρχει, ἀλλὰ καὶ ὅτι αὕτη δύναται ἀποχωριζομένη προσωρινῶς ἀπὸ τὸ σάρκινον σῶμα νὰ μεταβῆ ἀκαριαίως εἰς ἑκατοντάδων χιλιομέτρων ἀπόστασιν, καὶ ἐκεῖ ὑλοποιουμένη νὰ ὁμιλῇ καὶ νὰ δεῖ ὡς ζῶν ἄνθρωπος, (διὰ λεπτομερείας ὄρα σελ. 164 - 190 τοῦ βιβλίου μας «Δὲν ὑπάρχει θάνατος» διὰ τοῦτο, τὸ αὐτὸ φαινόμενον κατὰ μείζονα λόγον εἶναι δυνατόν νὰ λάβῃ χώραν, μὲ τὰ Ἄνωτα Πνευματικὰ ὄντα τοὺς Ἄγγελους, καὶ Ἀρχαγγέλους, εἰς ἐκτέλεσιν ἐντολῆς τοῦ Ὑψίστου.

Ἐπομένως καὶ Ἄγγελοι ὑπάρχουν, καὶ ἡ συνομιλία τοῦ Ἀρχαγγέλου μετὰ τῆς Θεοτόκου ἐπιστημονικῶς ἐρμηνεύεται πλέον ὡς ἀληθῆς.

Τέλος, προσθέτομεν ὅτι, κατὰ τὴν διάρκειαν πνευματιστικῶν Συνεδριάσεων εἶναι γνωστόν, ὅτι ἔχουν παρατηρηθῆ τὰ κάτωθι περίεργα καὶ ἀνεξήγητα μὲ τὰς σημερινὰς ὑλιστικὰς καὶ Ἐπιστημονικὰς μας γνώσεις φαινόμενα, τὰ ὁποῖα λαμβάνουν χώραν μὲ κλεισμένας καὶ σφραγισμένας θύρας καὶ παράθυρα :

1ον ὅτι εἰσχομίζονται ἐντὸς τοῦ δωματίου ἔνθα γίνονται αἱ Συνεδριάσεις, διάφορα ὑλικά ἀντικείμενα λ.χ. ἄνθη καὶ ἄλλα στερεὰ ἀντικείμενα, μακρὰν τοῦ δωματίου εὐρισκόμενα.

τὸ 2ον ὅτι γίνεται διαρκούσης τῆς Συνεδριάσεως ἐξαύλωσις τῶν ἄκρων τῶν μέντιουμ, ἡ ὁποία βεβαιοῦται καὶ διὰ φωτογραφιῶν, μετὰ δὲ τὴν λήξιν τῆς Συνεδριάσεως, ἡ ἀνασύνθεσις τῶν μελῶν τῶν γίνεται ἀκαριαίως.

καὶ τὸ 3ον ὅτι ἐγένετο ἐξαύλωσις καὶ παρόντος εἰς τὴν Συνεδρίασιν ἀτόμου, καὶ μεταφορὰ αὐτοῦ εἰς ἄλλο δωματίον ἔνθα ἐγένετο ἀνασύνθεσις τοῦ σώματός του. Ὅλα δὲ αὐτὰ γίνονται τῇ ἐνεργείᾳ Ἐνωτάτων Πνευματικῶν Ὀντοτήτων, πρὸς παραδειγματισμὸν τῶν ἀπίστων, ὅτι τὰ Ἐνώτατα Πνεύματα ἀναλύουν καὶ συνθέτουν κατὰ βούλησιν, καὶ τὴν νεκρὰν καὶ τὴν ζῶσαν ὕλην.

Τὸ δὲ γεγονός αὐτὸ τῆς ἐξαύλώσεως καὶ ἀνασυνθέσεως ζώντων ἀνθρώπων δὲν συμβαίνει μόνον εἰς τὰς Πνευματικὰς συνεδριάσεις, ἀλλὰ ἔλαβε χώραν πολλάκις καὶ εἰς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, καὶ δὴ καὶ κεκλεισμένων τῶν θυρῶν εἰς τὴν Ἰταλίαν, ὅπως βεβαιοῦται ἐπισήμως ἀπὸ τὸν ἐπίσκοπον τοῦ Ροῦβο, Μπεράντι, ἀπὸ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον τοῦ Μπάρι, Βακάρο, ἀπὸ τὸν ἀρχιδιάκονον Βαλλαρέρι, ἀπὸ τὸν ἀνακριτὴν καὶ βουλευτὴν τῆς πόλεως Μπάρι, καὶ ἀπὸ τὰς Ἰταλικὰς ἐφημερίδας αἵτινες ἐξηκρίβωσαν τὰ γεγονότα αὐτά. Διὰ λεπτομερείας παραπέμπομεν εἰς τὴν σελίδα 160 - 162 τοῦ βιβλίου μας «Δὲν ὑπάρχει θάνατος».

Συμπέρασμα: Τὸ γεγονός αὐτὸ ἐπιβεβαιοῖ τὴν ἀλήθειαν τῶν Εὐαγγελιστῶν ὅτι ὁ Ἰησοῦς μετὰ τὴν ἀνάστασίν του ἦλθε πρὸς τοὺς μαθητὰς του κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, καὶ ὑλοποιηθεὶς ἔφαγεν ἔμπροσθέν των.

δ) Ἐκ τῆς Ἱατρικῆς Παρατηρήσεως εἰς τὸ Νοσοκομεῖον τῆς Λούρδης ἐν Γαλλίᾳ, εἶναι γνωστὰ τὰ ἑξῆς:

Εἰς τὴν πόλιν Λούρδην ὑπάρχει Νοσοκομεῖον εἰς τὸ ὁποῖον γίνονται δεκτοὶ ἀσθενεῖς πάσχοντες μόνον ἀπὸ ἀνίατα χρόνια νοσήματα, τῶν ὁποίων τὸ ἀνίατον ἔχει βεβαιωθεῖ ὅχι μόνον ἐργαστηριακῶς, ἀλλὰ καὶ με βεβαιώσεις Καθηγητῶν, οἱ δὲ ἰατροὶ τοῦ Νοσοκομεῖου αὐτοῦ εἶναι ἀπὸ διάφορα ἔθνη καὶ ἀνεγνωρισμένης ἀξίας.

Εἰς τὴν Λούρδην ὁμως ὑπάρχει μία Θαυματουργὸς εἰκὼν τῆς Παναγίας. Παρατηρήθη δὲ ὅτι ὅταν γίνεται κατ' ἔτος μετὰ τὴν λειτουργίαν ἡ περιφορὰ τῆς εἰκόνης τῆς Παναγίας εἰς τὴν πόλιν, τότε, ἐνίοτε λαμβάνει χώραν εἰς κάποιον ἀπὸ τοὺς ἀνιάτους αὐτοὺς καὶ εἰς θάνατον καταδικασμένους ἀπὸ τὴν ἐπιστήμην ἀσθενεῖς, ἓνα ἀνέλπιστον γεγονός, ἡ ἀκαριαία

καὶ τελεία ἴασις τοῦ ἀπὸ τὴν νόσον του, λ.χ. καταφανεῖς ὄγκοι καρκίνου νὰ ἐξαφανιστοῦν, ἢ, ἐκτεταμένα σπῆλαια πνευμόνων φθισικοῦ μετὰ ὑγροῦ πλευριτικοῦ, ἀσκητικοῦ, περικαρδιακοῦ, καὶ μεγάλης γενικῆς φθισικῆς καχεξίας νὰ ἐκλείψουν κ.λ.π. καὶ τὰ ἄτομα αὐτὰ νὰ μεταπηδήσουν ἀκαριαίως εἰς πλήρη ὑγίειαν ἄνευ περιόδου ἀναρρώσεως.

Ὅταν μία τοιαύτη ἴασις παρατηρηθῆ εἰς τὸ Νοσοκομεῖον, τότε ἐξετάζεται πάλιν ὁ ἀσθενὴς Κλινικῶς καὶ Ἐργαστηριακῶς, συντάσσεται ἔκθεσις περὶ τῶν εὐρημάτων τῆς νέας ἐξετάσεως καὶ τῆς ἀκαριαίας ἰάσεώς του, καὶ ἀποστέλλεται μὲ τὸν ἀσθενῆ εἰς Διεθνῆ Ἐπιτροπὴν Καθηγητῶν ἐν Παρισίοις, ὅταν δὲ καὶ αὐτοὶ βεβαιώσουν τὴν ἴασιν, τότε ὅλος ὁ σχηματισθεὶς φάκελλος ἀποστέλλεται εἰς τὸν Πάπαν εἰς τὴν Ρώμην, καὶ μόνον τότε ἡ Ἁγία Ἐδρα χαρακτηρίζει τὴν ἴασιν αὐτὴν ὡς Θαῦμα τῆς Παναγίας τῆς Λούρδης.

Κατὰ τὴν σημερινὴν ὁμῶς ἐπιστημονικὴν ἀντίληψιν, τὸ γεγονός αὐτὸ ἐρμηνεύεται, διότι πρόκειται περὶ ἐξαυλώσεως τῶν βεβλαμμένων καὶ παθολογικῶν ἰσθμῶν καὶ ἀνασυνθέσεως νέων ὑγιῶν τοιούτων, ὑπὸ τὴν ἐπενέργειαν Ἀνωτάτων Πνευματικῶν Ὀντοτήτων.

Τελικὸν Συμπέρασμα: Ἡ ἐρμηνεία τῆς ἀσπόρου συλλήψεως τοῦ Κ. Η. Ι. Χριστοῦ: Ὅταν εἶναι γνωστὰ τὰ ἀνωτέρω ἐκτεθέντα ὡς θετικὰ καὶ ἐξηκριβωμένα γεγονότα καὶ πορίσματα τῆς ἐπιστήμης, ὁ ἀμερόληπτος παρατηρητὴς, θὰ σκεφθῆ ὡς ἐξῆς: Ἀφοῦ καὶ ἡ ὑπαρξὶς Θεοῦ Δημιουργοῦ τοῦ παντός, καθὼς καὶ Ἀνωτάτων Πνευματικῶν Ὀντοτήτων εἶναι γεγονός, καὶ ἀφοῦ ἐπίσης εἶναι γεγονός καὶ ἡ ἐξαύλωσις καὶ ἀνασύνθεσις τοῦ ἀνθρώπινου σώματος, δηλαδή τῆς ζώσης ὕλης ὑπὸ τῶν Ἀνωτάτων αὐτῶν Ὀντοτήτων, νομίζομεν ὅτι ἐρμηνεύεται πλέον ἐπιστημονικῶς τὸ ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ συμβῆ μία ἄνευ συνουσίας γονιμοποίησις τοῦ ὠαρίου γυναικός, διότι διὰ μόνου τοῦ λόγου τοῦ Ἀρχαγγέλου «Χαῖρε Κεχαριτωμένη»... ταῦτοχρόνως ἐσχηματίσθη ἐν μέρει τοῦ ἀνθρώπινου σώματος, ἓν ὑλικὸν σωματίδιον μὲ ἀρνητικὸν ἠλεκτρισμὸν μὲ τὰ χρωμόσωμά του καὶ τὰ ἄλλα χαρακτηριστικὰ τοῦ φυσικοῦ σπερματοζωαρίου, τὸ ὁποῖον καὶ ἐγονιμοποίησε τὸ ὄριμον καὶ μὲ θετικὸν ἠλεκτρικὸν φορτίον ὠάριον τῆς Θεοτόκου, καὶ οὕτω προῆλθε τὸ σάρκινον σῶμα τοῦ Κ. Η. Ι. Χριστοῦ, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου κατὰ τὴν γέννησίν του, ὀριστικῶς πλέον εἰσῆλθεν τὸ προϋπάρχον εἰς τὸν Οὐρανὸν Πνεῦμα του, μετὰ τῶν περιβλημάτων τῆς ψυχῆς τὰ ὁποῖα περιεβλήθη κατὰ τὴν κάθοδόν του ἐκ τῶν διαφόρων ἐπιπέδων ἀστρικοῦ καὶ αἰθερικοῦ, καὶ οὕτως ἐγεννήθη ὁ διπλοῦς τὴν φύσιν Θεάνθρωπος Ἰησοῦς Χριστός.

ΜΕΡΟΣ Β'

II. Ἑρμηνεία τῆς μετὰ τὸν τοκετὸν Παρθενίας τῆς Θεοτόκου

Τὸ ὅτι ἡ Θεοτόκος μετὰ τὸν τοκετὸν τῆς ἐπανέκτησε τὴν παρθενίαν τῆς, οὐδαμοῦ τῆς Καινῆς Διαθήκης ἀναγράφεται, καὶ διὰ τοῦτο τὸ Δόγμα αὐτὸ δὲν γίνεται πιστευτὸν ἀπὸ πολλοὺς χριστιανούς. Ἡ Ἱατρικὴ Ἐπισημῆ, λέγει ὅτι τὸ τοιοῦτον εἶναι δυνατὸν νὰ συμβῇ, ἀλλὰ σπανιώτατα, καὶ μόνον ὅταν ὁ παρθενικὸς ὕμην εἶναι κροσσωτός. Διὰ τὸ ζήτημα αὐτὸ, μόνον εἰς τὸ ἀπόκρυφον Εὐαγγέλιον τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἰακώβου Ἀρχιεπισκόπου Ἱεροσολύμων καὶ ἀδελφοῦ τοῦ Κ.Η.Ι. Χριστοῦ ἀναγράφονται τὰ κάτωθι: Ὅταν ἤρχισαν αἱ ὠδῖνες τοῦ τοκετοῦ τῆς Θεοτόκου ὁ Ἰωσήφ ἐξῆλθε τοῦ σπηλαίου εἰς ἀναζήτησιν μαίας, ὅταν δὲ συνήντησε μίαν, καὶ ἐπλησίαζε ἵνα εἰσέλθῃ μετ' αὐτῆς εἰς τὸ σπήλαιον, παρατήρησαν καὶ οἱ δύο μετὰ ἐκπλήξεώς των, ὅτι τὸ σπήλαιον ἐπεσκιάζετο ἀπὸ μίαν φωτεινὴν νεφέλην, ὅταν δὲ εἰσῆλθον εἰς τὸ σπήλαιον, ἡ μὲν ἐξωτερικὴ φωτεινὴ νεφέλη περιορίσθη εἰς τὸ ἐλάχιστον, ἀλλὰ ἐφάνη ἕνα φῶς μέγα καὶ ἐκτυφλωτικὸν ἐκ τῶν ἔνδον τοῦ σπηλαίου, τὸ ὁποῖον δὲν ἠδύναντο νὰ ἀτενίσουν οἱ ὀφθαλμοὶ των. Τὸ φῶς αὐτὸ βαθμιαίως ἐμειώνετο κατὰ τὴν ἔντασιν του ἕως ὅτου ἐγεννήθη τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον ἀμέσως ἐθήλασεν ἡ Θεοτόκος, ἡ δὲ μαῖα πλησιάσασα, οὐδὲν σημεῖον τοκετοῦ διεπίστωσεν, πλήρης θάμβους δὲ ὅταν ἐξῆλθε τοῦ σπηλαίου καὶ συνήντησε τὴν μαῖαν Σαλώμην, τῆς διηγήθη τὸ ὑπερφυσικὸν αὐτὸ γεγονός, τὸ ὁποῖον καὶ αὐτὴ δὲν ἐπίστευσε, ἀλλὰ ἐζήτησε νὰ τὸ διαπιστώσῃ διὰ τῆς δακτυλικῆς ἐξετάσεως, τοῦθ' ὅπερ κατόπιν παρακλήσεώς της ἡ Θεοτόκος ἐδέχθη νὰ γίνῃ, ἀλλὰ, μόλις ἡ χεὶρ της ἤγγισε τὸ σῶμα τῆς Θεοτόκου, ἔπαθεν ἀμέσως παράλυσιν. Τότε ἔπεσεν εἰς τὰ γόνατα, καὶ κλαίουσα ἐζήτηε συγχώρησιν ἀπὸ τὸν Θεόν, διὰ τὴν ἀπιστίαν της. Ἄγγελος δὲ Κυρίου ἐπιφανείς τῆς εἶπεν: «Σαλώμη Σαλώμη ἡ μετάνοιά σου εἰσηκούσθη, σῴσω, κράτησε τὸ νεογνὸν εἰς χεῖρας σου, καὶ θὰ ἰαθῆς» τοῦθ' ὅπερ καὶ ἔκαμε καὶ ἀμέσως ἰάθη. Αὐτὸ εἶναι καὶ τὸ πρῶτον θαῦμα τοῦ νεωστὶ γεννηθέντος Θείου βρέφους, [«Ἀπὸ τὰ ἀπόκρυφα Εὐαγγέλια» κατὰ μετάφρασιν Κ. Τσουκαλά σελ. 36 - 37].

Ἡ Ἑρμηνεία. Εἰς τὸ προηγούμενον κεφάλαιον ἐξεθέσαμεν γεγονότα ἀποδεικνύοντα ὅτι τὰ Ἀνώτατα Πνευματικὰ Ὄντα ἔχουν τὴν δύναμιν νὰ διαλύουν παθολογικοὺς ἰστούς καὶ νὰ ἀναπλάττουν νέα ὑγιᾶ σάρκινα ὄρ-

γανα, στιγμιαίως, καθὼς καὶ νὰ διαλύουν καὶ νὰ ἀπομακρύνουν ἀπὸ κλεισμένα παράθυρα καὶ θύρας, ἕνα ζωντανὸν ἄνθρωπον, καὶ νὰ τὸν ἀνασυνθέτουν πάλιν ὑγιᾶ εἰς ἄλλο δωμάτιον, ἢ εἰς μακρυνὴν ἀπόστασιν.

Ἐκτὸς αὐτοῦ, ἐκ τῆς Μεταψυχικῆς, γνωρίζομεν ὅτι κατὰ τὴν περίοδον τοῦ τοκετοῦ ἡ ψυχὴ περιοδικῶς μόνον ἐποπτεύει ἐπὶ τοῦ σαρκίνου σώματός της, καὶ ὅτι ἡ τελικὴ ἐν αὐτῷ ἐγκατάστασις μετὰ τοῦ ἐν αὐτῇ Πνεύματος γίνεται μόνον μὲ τὴν πρώτην ἀναπνοήν, ἢ μὲ τὸν πρῶτον κλαυθμηρισμὸν τοῦ βρέφους.

Ἐπὶ τοῦ προκειμένου, βλέπομεν ὅτι εἰς τὸν τοκετὸν τῆς Θεοτόκου παρίστανται ὑπὸ μορφὴν φωτεινῆς νεφέλης Ἐνώτατα Πνευματικὰ ὄντα, καὶ ὅτι ἡ φωτεινὴ αὐτὴ νεφέλη ὑποχωρεῖ, ὅταν αἴφνης, ἐκτυφλωτικὸν φῶς, ἐκπέμπεται ἐκ τῶν ἔνδον τοῦ σπηλαίου, τὸ ὁποῖον καὶ αὐτὸ παύει μόλις ἐξῆλθεν ἐκ τῆς κοιλίας τὸ βρέφος, τὸ ὁποῖον κατὰ παράβασιν ὄλων τῶν ἀνθρωπίνων κανόνων διατροφῆς τῶν βρεφῶν, ἔλαβεν ἀμέσως γάλα ἐκ τοῦ μαστοῦ τῆς Θεοτόκου.

Συνεπῶς, ὁ τοκετὸς αὐτὸς τῆς Θεοτόκου δὲν ἦτο ἕνας συνήθης τοκετὸς ὅπως ὄλων τῶν γυναικῶν, ἀλλὰ ἦτο μία ἀκαριαία ἐξαύλωσις καὶ ἀνασύνθεσις τοῦ σαρκίνου σώματος τοῦ Θείου βρέφους, ἣτις ἔλαβε χώραν ἄνευ οὐδεμιᾶς βλάβης τοῦ παρθενικοῦ ὑμένους, ὅστις ἔμεινεν ἄθικτος, καὶ οὐδὲν σημεῖον τοκετοῦ (ὑγρὰ κ.λ.π.) παρουσίαζεν, ὅπως διεπίστωσεν καὶ ἡ δευτέρα μαῖα Σαλώμη. **Συνεπῶς**, τὸ ὡς Δόγμα πιστευόμενον ἀειπάρθενον τῆς Θεοτόκου σήμερον ἐπιστημονικῶς ἐρμηνεύεται, καὶ εἶναι ἀληθές. Ἴνα ὅμως τὸ ἀειπάρθενον τῆς Θεοτόκου πιστευθῇ ὡς Δόγμα πρέπει κάπου νὰ ἀναγράφεται, ὄχι ἀπλῶς εἰς λόγους Ἐπισκόπου. Καὶ ἐπειδὴ τὰ ἀπόκρυφα Εὐαγγέλια ἀπεκλείσθησαν ὄχι ὡς ψευδῆ, ἀλλὰ ὡς περιττά, ἐφ' ὅσον μὲ τὰ ἄλλα τέσσαρα συνοψίζεται καὶ ὁ βίος καὶ ἡ διδασκαλία τοῦ Κ. Η. Ι. Χριστοῦ, νομίζομεν ὅτι ὅλοι οἱ Χριστιανοὶ θὰ δεχθοῦν εὐχαρίστως τὸ Δόγμα τῆς μετὰ τὸν τοκετὸν Παρθενίας τῆς Θεοτόκου ὅταν τὸ βεβαιοῖ ὁ ἀδελφὸς τοῦ Κ. Η. Ι. Χριστοῦ, παρὰ οἰοσδήποτε μεταγενέστερος Ἀρχιεπίσκοπος.

Γενικὸν Συμπέρασμα. Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐκτεθέντων, νομίζομεν ὅτι δύναται νὰ ἐξαχθῇ τὸ κάτωθι συμπέρασμα: Σήμερον, ὅταν λόγῳ τῶν καταπληκτικῶν προόδων τῆς ἐπιστήμης ἀφ' ἑνός, καὶ τῆς ἐλλείψεως πειστικῶν ἐπιστημονικῶν ἀποδείξεων, αἱ ὁποῖαι νὰ στηρίζουν τὰ Χριστιανικὰ Δόγματα ἀφ' ἑτέρου, ἡ πίστις εἰς αὐτὰ ἀρχίζει νὰ ἐκλίπη ἀπὸ πολλοὺς ἀνθρώπους, διότι οἱ θεολόγοι λαϊκοὶ καὶ ἱερωμένοι λέγουν λόγια, λόγια καὶ μόνον λόγια, καὶ δι' αὐτὸ κανεὶς πλέον δὲν τοὺς πιστεύει, σήμερον εὐτυχῶς

μία νέα ἐπιστήμη ἢ **Μεταψυχική**, προσφέρει αὐτὰς τὰς ἐπιστημονικὰς ἀποδείξεις περὶ τῆς ἀληθείας τῶν δύο αὐτῶν Χριστιανικῶν Δογμάτων καὶ τὸ ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἔχει **σῶμα, ψυχὴν, καὶ πνεῦμα**.

Συνεπῶς, ἐπιστημονικῶς ἐρμηνεύεται καὶ ἡ ἄσπορος σύλληψις τοῦ Κ.Η.Ι. Χριστοῦ, καὶ ἡ μετὰ τόκον παρθενία τῆς Θεοτόκου, ἀλλὰ ἐπὶ πλέον καὶ οἱ λόγοι τοῦ Κ.Η.Ι. Χριστοῦ «ἐκ γὰρ τῶν λόγων σου δικαιωθήσῃ καὶ ἐκ τῶν λόγων σου καταδικασθήσῃ» [κατὰ Ματθαῖον κεφ. 12 ἐδ. 37] διότι κάθε λόγος καὶ σκέψις εἶναι ἕνας κραδασμός, εἶναι μία δόνησις ἣτις ἀποτυπῶνται εἰς τὸ 4ον περιβλήμα τῆς ψυχῆς εἴτε τὸ θέλομεν εἴτε δὲν τὸ θέλομεν, εἴτε τὸ πιστεύομεν εἴτε δὲν τὸ πιστεύομεν καὶ ὁ καθείς τοποθετεῖται, μετὰ θάνατον ἀναλόγως τοῦ εἰδικοῦ βάρους τῶν ἐπὶ τῆς γῆς λόγων σκέψεων καὶ πράξεών του.

Ἐπίλογος

Ἴδου ἡ ὑπηρεσία τὴν ὁποίαν προσφέρει εἰς τὴν ἀνθρωπότητα αὐτὴ ἡ νέα Ἐπιστήμη, ἢ **Μεταψυχική**, ἢ ὁποία πρόκειται νὰ ἐπιφέρῃ ἐπανάστασιν εἰς τὴν Ἱατρικὴν Ἐπιστήμην διότι ἀποδεικνύει τὴν ὑπαρξιν ψυχῆς καὶ Πνεύματος, ἐνῶ ἡ Ἱατρικὴ διδάσκει Ψυχιατρικὴν ἄνευ ψυχῆς, ἀλλὰ θὰ ἐπιφέρῃ καὶ ἐπανάστασιν εἰς τὴν Φιλοσοφίαν, διότι κτυπᾷ κατακέφαλα καὶ τὴν ἀθεΐαν τῶν ὑλιστῶν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀμάθειαν καὶ στενοκεφαλὴν ἐνίων φανατικῶν θρησκολήπτων λαϊκῶν καὶ ἱερωμένων, οἱ ὅποιοι διὰ τοὺς λόγους τοὺς ὁποίους αὐτοὶ γνωρίζουν, ψεύδονται ἐνσυνειδήτως, καὶ χαρακτηρίζουν τὴν νέαν αὐτὴν ἐπιστήμην ὡς ἐπιστήμην τοῦ Σατανᾶ, ἐνῶ ὡς ἀνωτέρω ἐξετέθη, εἶναι φανερόν ὅτι ἡ ἐπιστήμη αὐτὴ στηρίζει τὴν εἰς τὸν Τριαδικὸν Θεὸν πίστιν τῶν ἀνθρώπων καὶ εἰς τὸν Χριστιανισμόν.

Καὶ ἐνῶ οἱ Ἑρακλεῖς αὐτοὶ τῆς πίστεως εἶνε ἰχθύος ἀφωνότεροι, καὶ ἀνέχονται τὸ δηλητήριον τὸ ὁποῖον χύνει εἰς τὴν κοινωνίαν ἡ Ἱατρικὴ Ἐπιστήμη μετὰ τὴν ἐπίσημον διδασκαλίαν τῆς «**ὅτι δὲν ὑπάρχει ψυχὴ ὡς ἀνεξάρτητος ἀνατομικὴ οὐσίτης εἰς τὸ σάρκινον σῶμα**», τοῦναντίον, καταπολεμοῦν μετὰ ἀνεξίτητον φανατισμόν καὶ μετὰ ψεύδη πρωτοφανῆ μίαν νέαν Ἐπιστήμην ἣτις ἀπὸ 40 ἐτῶν διδάσκεται εἰς πολλὰ ξένα Πανεπιστήμια μετὰ Ἐργαστήρια Ὑπνολογίας καὶ Ἠλεκτροβιολογίας, καὶ ἡ ὁποία ὡς καὶ εἰς τὸ βιβλίον μας «ὁ Πνευματισμὸς καὶ αἱ Χριστιανικαὶ Ἐκκλησίαι» καθὼς καὶ ἀνωτέρω ἐξεθέσαμεν ἀποδεικνύει Ἐπιστημονικῶς τὴν ἀλήθειαν τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας, ἀδιαφοροῦντες τελείως διὰ τὰς μετὰ τὸν θάνατον συνεπειὰς τῆς ψευδολογίας τῶν αὐτῆς. Ἄς τοὺς κρίνῃ ἡ Κοινωνία.